

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

שבת לשליחות

מאות משליחות חב"ד ברחבי הארץ מתכנסות השבת וביום ראשון במלון ניר-עציון לכינוס התחזקות ומילוי מצברים. בכינוס, המאורגן על-ידי אגף הסניפים של צעירי חב"ד, יעסקו בתפקידן המיוחד של הנשים בפעילות הנגזרת מהשליחות בעריהן. הנשים שותפות מלאות בהפעלת בתי חב"ד, והן עוסקות במגוון תחומים ייחודיים.

בפורים יהיה שמח

צעירי חב"ד נערכים להבאת שמחת פורים להמוני בית ישראל. תשומת לב תיוחד להבאת השמחה לכשלושת אלפים משפחות של אלמנות צה"ל ונפגעי הטרור. כל משפחה כזאת תזכה בפורים לביקור מיוחד של נציגי חב"ד, שיביאו לה משלוחי מנות מהודר וישמחו את ליבה. כמו כן יזכו צעירי חב"ד במצוות החג את כוחות הביטחון, מאושפזים במרכזים הרפואיים, קשישים, אסירים וכו'.

החיים השמחים

לקראת פורים הפיקו צעירי חב"ד את החיים השמחים - ספרון כיס מרהיב, המגיש עשרות נקודות אור על חשיבות השמחה בחיינו ועל כוחה המיוחד. בספרון, המאויר על-ידי יעקב (ג'ק) ירחי, מובאים סיפורים, רעיונות ואמרות ממקורות היהדות והחסידות על השמחה ועל הדרך להשיגה. שי נחמד גם למשלוחי מנות. טל' 704120-7001.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
5:27	6:02	6:04	5:30
6:27	7:03	6:56	6:26

המולד: שבת קודש, 3 אחה"צ, 10 דקות ו-8 שקלים
ראש חודש אדר שני: ביום הראשון וביום השני

312 בתי חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות
נא לשמור על קדושת הגיליון

רכבות במסלול התנגשות

מישהו העלה את כל הרכבות הצודקות האלה על מסלול התנגשות, ועכשיו הן דוהרות במלוא הקיטור אל ההתרסקות הבלתי נמנעת.

השאלה הגדולה: חיים זה לצד זה או עלייה על נתיב התנגשות

שנתיים שחלפו מאז פסקת בג"ץ שביטלה את 'חוק טל' כתבנו כאן שוב ושוב כי זו הייתה שגיאה חמורה, וכי הניסיון לכפות 'שוויון' מוביל להתנגשות חזית הרת'אסון. והנה עינינו רואות את התוצאה האומללה. אילו זה לא היה מצער ועצוב כל כך, היה אפשר לראות בזה סוג של בדיחה משעשעת.

וכך זה נראה: התקשורת ויוזמי 'השוויון' בנטל' צועקים שהחוק החדש הוא בכייה לדורות, שאין כאן שוויון ולא נשיאה בנטל. הציבור החרדי סוער וגועש על שהופכים את לומדי התורה לעבריינים. תלמידי ישיבות ההסדר, שזכו עד היום להערכה גורפת, נהפכו לשק חבטות ומוצגים כגדולי המשתמטים.

האמון נשבר

שאוּלי אפשר לחוקק חוק, אבל אי אפשר לרמוס ציבור ולכפות עליו שינוי אורחות חיים שלא בהידברות המתאימה. זו דוגמה מובהקת לניצחון בקרב שהופך להפסד המערכה כולה.

עוד נתגעגע לחוק טל, שספג בשנים האחרונות קיתונות של בוז. צריך לזכור שבמשך חמש שנים הממשלה לא יישמה אותו כלל, אבל משהחלו ליישמו הוא נהפך לסיפור הצלחה. אלפי אברכים בוגרי ישיבות השתלבו בשירות צבאי שהותאם לצורכיהם, ואלפים פנו לשירות אזרחי. נוצרו יחסי אמון, שהעמיקו והלכו, ואלה אפשרו להרחיב את המסגרות ולמצוא עוד ועוד פתרונות למציאות המורכבת והרגישה.

אבל במקום להניח לתהליך הזה להתקדם ולשגשג, מתוך הבנה שבחברה מורכבת ובעלת מגזרים שהשקפת עולמם ואורח חייהם שונים מאוד זה מזה, אי אפשר להשיג שוויון במובנו הפשטני, החליט מישהו שהחוק 'נכשל' ושצריך לחוקק חוק חדש. והנה התוצאה: שוויון כמובן אין, אבל זעם הדדי אדיר יש ויש.

המציאות החדשה הרסה את האמון שנוצר בין הציבור החרדי ובין זרועות הממשלה וצה"ל. עכשיו הצבא נתפס כאוייב, שמנסה לקרוע תלמידי ישיבות מן הגמרא. משרד החינוך נתפס כמי שמבקש לחנוך מחדש את הילדים החרדים. משרד האוצר נתפס כמי שגוזל את פת לחמן של משפחות עניות. ככה זה כשהרכבות דוהרות והעיניים עצומות.

אי אפשר לרמוס

כל הקבוצות מרגישות שנעשה להן עוול גורא. כולן משוכנעות בכל נימי נפשן שהן צודקות, ושהצד האחר מפגין כלפיהן זלזול ואטימות. וזאת הבעיה הגדולה, שמישהו העלה את כל הרכבות הצודקות האלה על מסלול התנגשות, ועכשיו הן דוהרות במלוא הקיטור אל ההתרסקות הבלתי נמנעת.

הציבור החרדי חש, במידה רבה של צדק, כי מתנהלת נגדו מתקפה משולבת, בניסיון להתערב בחינוך ילדיו ובאורחות חייו. בכלי התקשורת מתנהלת נגדו הסתה פרועה, רווית שנאה, שאילו הייתה מתקיימת במדינה אחרת היו רואים בה אנטישמיות מובהקת.

התחושה הזאת גורמת לציבור החרדי להשיב מלחמה, ובמלחמה כמו במלחמה. גם העיתונות החרדית מקצינה את התבטאויותיה ויורה לכל הכיוונים. הגלגל הזה כבר מזין את עצמו. עכשיו נערכים להפגנה ענקית, שצד אחד יראה בה הפגנת כוח מרשימה, ואילו הצד השני יראה בה התרסה בוטה. שיח החירשים יעלה עוד מדרגה.

כל זה נובע מתפיסה ילדותית שאומרת: נוציא את החרדים מהממשלה, נחוקק חוק על אפם ועל חמתם, ונגמור את זה אחת ולתמיד. מתברר

מחצית השקל ורמזיה

אך האדם נדרש לתרום מחצית השקל בלבד. יש מי שעניינו לימוד התורה - עשרת הדיברות, ויש מי שעבודתו ממוקדת בהחזקת לומדי התורה - עשרה המאמרות. זו חלוקת העבודה בין יששכר לזבולון.

מטרה אחת

שתי הדרכים האלה, שנראות שונות זו מזו, משרתות אותה המטרה, שכן גם עשרת המאמרות אינם חולין, חלילה, אלא זו הקדושה הקיימת בעולם עצמו, והיא חלק מ'שקל הקודש'.

האדם נדרש לקדש את העולם הגשמי, על-ידי שהוא מחדיר קדושה באותו חלק של העולם שאיתו הוא בא במגע. לכן רומזת מצוות מחצית השקל - האדם נותן את ה'מחצית' שלו, ומזה מביאים קרבנות ציבור וקונים את בגדי הכהונה, שהם עצמים גשמיים שעולים לקדושה ומייצגים את תכלית הבריאה כולה - לעלות ולהתקדש ולגלות את האור האלוקי הטמון בה.

(רשימות, חוברת קלג, עמ' 206)

אמרת השבוע

השפעה הדדית

דרשן אחד נזדמן פעם אחת אל רבי מאיר מפרמישלאן. הוא ראה חסידיים באים בהמוניהם, נכנסים לבקש ברכה ועצה, ומשאירים סכומים נכבדים לצדקה.

חלשה דעתו של הדרשן. נכנס אל הצדיק וקבל: "גם לדרשות שלי נוהרים המונים, אבל כשמגיע תור הניתנה - הם נותנים פרוטות בלבד".

חיך הצדיק ואמר: "אני שונא בצע, ולכן גם חסידיי שונאים את הממון ואין עינם צרה בכסף שבידיהם. אבל אתה כנראה להוט אחר הממון, וממילא גם שומעך נדבקים בתאוות הממון וקשה להם להיפרד ממנו"...

פתגם חסידי

"כל מצווה שאדם יודע כי היא שייכת לשורש נשמתו - עליו למסור את נפשו עליה ולקיימה למרות כל הקשיים" (רבי יוסף מאיביצה)

אדם החיים בעולם הזה, שנברא על-ידי עשרת המאמרות. אם-כן, בהכרח לומר שעשרת הדיברות ועשרת המאמרות קשורים אלו באלו.

הרעיון הזה נמצא גם בדברי הגמרא במסכת ראש השנה, הדנה במשמעות עשרה פסוקי המלכויות הנאמרים בראש השנה. לדעת ר' לוי הפסוקים הם כנגד עשרת ההילולים שבפרק האחרון בתהילים. לדעת ר' יוסף - כנגד עשרת הדיברות, ולדעת ר' יוחנן - כנגד עשרה מאמרות. כל אחת ואחת מהדעות האלה תורמת זווית משלה לרעיון זהה.

שני קווי עבודה

ראש השנה הוא זמן הכתרת הקב"ה למלך על העולם. ביום הזה מתחברת מחדש הקדושה האלוקית עם העולם הגשמי. עשרת הדיברות, המייצגים את העולם, מתחברים עם עשרת המאמרות, המייצגים את הבריאה הגשמית, על-ידי ה'הילולים' - עבודת היהודי.

חיבור הגשמיות והרוחניות נעשה על-ידי שני קווי עבודה. אמנם ב'שקל הקודש' יש "עשרים ג'רא", הן עשרת הדיברות הן עשרה מאמרות.

מאת הרב אליעזר ברוד | הקמת המשכן

מן המעיין

עדות ליושר

"אלה פקודי המשכן, משכן העדות" (שמות לח,כא). המשכן עצמו היה עדות ש"פקודי המשכן" - החשבון ומניין התרומות, היו נכונים, שכן אילו היה חלילה שמץ של גנבה או שחיתות, לא היה זה משכן והשכינה לא הייתה שורה בו.

(מלבי"ם)

צריך לעשות

"ויברך אותם משה" (שמות לט,מג). "אמר להם: יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם" (רש"י). אין הברכה יכולה לחול על כלי ריק. נדרש מהאדם שיפעל בעצמו ואז יעזרה ה'. זהו שאמר להם משה: "יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם" - השכינה תשרה בתנאי שיהיה "מעשה ידיכם".

(אמרי שפר)

שכינה בימי המעשה

בשעת הקמת המשכן, שעת השראת השכינה, כשהעם היה חדור רגשות נעלים והתרוממות רוח, בירך אותם משה שלא תעזבם השכינה ושהיא תלווה אותם אף בימי המעשה. שתשרה השכינה גם "במעשה ידיכם" - בעסקי היום-יום.

(עיטורי תורה)

כפילות של חביבות

מדוע התורה חזרה בפרשיות ויקהל ופקודי על כל פרטי עשיית המשכן וכליו, ולא התפקה באמירה שבני ישראל עשו ככל אשר ציווה ה' את משה? אלא כשהתורה כופלת עניין מסויים הרי זה מפני חביבות הדבר. המשכן, מקום השראת השכינה, היה יקר וחביב מאוד, ומפני חביבותו נכפלו כל פרטיו.

(הרבי מליובאוויטש)

עדות ועדיים

"משכן העדות" (שמות לח,כא). "עדות" רומז ל'עדיים' - כתרים שקיבלו בני ישראל בשעת מתן תורה. על-ידי חטא העגל איבדו ישראל את 'עדיים', ובשעת עשיית המשכן נתרצה להם הקב"ה, וחזרו ונמשכו להם 'עדיים'. על שם זה נקרא המשכן "משכן העדות".

(אור התורה)

שני משכנות

על המשכן "אשר ציווה ה' את משה" מסופר בפרשיות תרומה-תצווה, והמשכן שעשו בני ישראל מתואר בפרשיות ויקהל-פקודי. הם רומזים לשני 'משכנות', משכן רוחני ומשכן גשמי. לכן נכפלו כל פרטי המשכן בפרשיות ויקהל-פקודי, כי בכל אחד מצמד הפרשיות האלה מדובר על משכן אחר.

(לקוטי שיחות)

שלוש יריות

"רצוננו שתהיה הרב הראשי במדינה!" – זאת ההצעה שהניח לפניו נציג השלטון הסובייטי ברוסיה.

פניו של רבי אברהם יהושע העשיל טוורסקי, האדמו"ר ממכונובה, נפלו. הוא הבין מיד מה עומד מאחורי הנדיבות הזו. בימים ההם ניסתה ברית המועצות להציג מצג־שווא שלפיו היהודים נהנים מחופש דת, ואף יש להם רב ראשי משלהם.

האדמו"ר מיאן לשתף פעולה עם התרמית, שהייתה אמורה להקל על השלטונות לרדוף את היהדות במדינה ולהשתיק את הקהילה הבין־לאומית. "אינני רב", אמר לאנשי שיחו. "לא אוכל לשמש רב ראשי".

בתחילה ניסו לשכנעו ברוח נעימה. "דיי לנו ברב כמון", אמרו לו, והפליגו בתיאורי התגמול הצפוי לו. באותם ימים הצעת משרה המבטיחה בית מרווח, רכב שרד צמוד ומזון בשפע הייתה בגדר חלום מפתה. אך הרבי דחה את ההצעה על הסף.

השלטונות לא התייאשו. הם פנו אליו שוב ושוב, וכשהתמיד האדמו"ר בסירובו, הוזמן לפגישה אצל שר התרבות בכבודו ובעצמו. הלה המשיך בניסיונות השכנוע ותיאר במתק שפתיים את מנעמי התפקיד.

בתחילה ניסה האדמו"ר לדחות את ההצעה בתירוצים כאלה ואחרים, אך כשהשר הוסיף ללחוץ, הישיר הרבי את מבטו לעברו ואמר בנחרצות: "אומר לך מדוע אני מסרב: רב כמו שאתם חפצים – אינני מוכן להיות; ואילו רב כמו שאני חפץ להיות – אינכם מוכנים לאפשר!".

למשמע הדברים התחלף החיוך המעושה שעטה השר על פניו בארשת זעם. "אתה עוד תשלם על כך ביוקר", נופף באצבעו באיום.

למרות כעסם הגדול, סברו השלטונות שהתועלת בכהונתו עדיפה להם מחיסולו. הם החליטו להציע לו הזדמנות אחרונה להיענות לבקשה.

האדמו"ר החליט לשים קץ למאמצי השכנוע. בפגישה האחרונה הודיע להם חד־משמעית: "לא אסכים לקבל את ההצעה!". כדי להמחיש את נחרצותו הצביע לעבר ליבו ואמר: "אפילו אם תוציאו אקדה ותירו בי כאן – לא אשנה את דעתי".

בליל שבת, סמוך לחצות הלילה, נשמעו דפיקות על דלת ביתו. בני

באמצעים, ובכלל זה כליאה בצינוק. רק בנס שרד מן העינויים האכזריים, אך בכל אותה עת היה פיו חתום. הוא לא הסגיר איש.

כשהבינו שלא יצליחו להכניעו, ערכו לו משפט ובו נגזרו עליו חמש שנות גלות בסיביר באשמת היותו "אישיות בלתי־רצויה".

הבית התעוררו בחרדה, אך בטרם הספיקו לגשת אל הדלת התפרצו אל הבית אנשי המשטרה החשאית. הם עשו חיפוש תוקפני בבית, וכשסיימו הורו לאדמו"ר להתלוות אליהם.

בימים הבאים עונה האדמו"ר עיניו קשים. חוקריו ניסו לסחוט ממנו מידע על פעילות יהודית, ולא בחלו

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

גאולה בצדקה

למצוות הצדקה סגולה מיוחדת לקרב את הגאולה. כך אמרו חז"ל (בבא בתרא יא, א): "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה", וזאת על־פי הפסוק (ישעיה נא, א): "שמרו משפט ועשו צדקה, כי קרובה ישועתי לבוא". עוד נאמר בגמרא (שבת קלט, א): "אין ירושלים נפדית אלא בצדקה, שנאמר (ישעיה א, כז): ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה".

בספר ה'תניא' (פרק לז) מוסבר מדוע בכל התלמוד הירושלמי הצדקה נקראת 'מצווה' סתם, שכן היא "עיקר המצוות מעשיות ועולה על כולנה". במקום אחר (איגרת־הקודש פרק ט) מבואר ש"עיקר עבודת ה' בעיתים הללו, בעקבות משיחא, היא עבודת הצדקה". מה יש במצוות הצדקה שאין בכל המצוות?

שלוש מעלות

את מעלתה המיוחדת של הצדקה אפשר לראות בשלושה מישורים. האחד – בהשפעה המזככת שיש לה על נפש האדם; השני – בבירור חומריות העולם ובהשכנת הקדושה בתוכו; והשלישי – בשפע האלוקי העצום ששופע בזכותה לעולם.

מעלתה של הצדקה בזיכוך נפש האדם היא, שכל מצווה מזככת ומקדשת חלק מוגדר של הנפש, אותו חלק הקשור באותה מצווה, ואילו הצדקה מרוממת ומעלה את הנפש כולה. הדבר נובע מההתקשרות הנפשית העמוקה של האדם עם כספו. לא לשווא אמרו חז"ל שיש מי שממונם חביב עליהם יותר מגופם. להליטות של בני־האדם אחר הכסף אינה מקרית. את הכסף האדם משיג בעמלו ובזיעת אפיו, והכסף גם נתפס כביטוי ליכולתו לחיות, ליהנות, לעשות דברים. מבחינות רבות, הכסף הוא החיים.

כאשר אדם נותן מכספו למטרות צדקה, הוא נותן את נפשו, את חייו. במקום להנות את עצמו ולענג את גופו, הוא נותן כסף זה לצדקה. בעצם, הוא נתן בזה חלק מהתענוג שלו וממאוייו הנפשיים. הצדקה מבטאת אפוא יותר מכל מצווה אחרת את מסירת הנפש ותענוגותיה לקב"ה. על־כן היא יוצרת הזדככות כללית בכל הנפש.

השפעת הצדקה על הנפש גדולה כל־כך, עד שבדורות האחרונים, כשנתקטנו המוחות והלבבות, וקשה להגיע לדבקות בקב"ה על־ידי עבודת המוח והלב, העצה שניתנת לאדם שרוצה לדבוק בקב"ה היא – להרבות בצדקה. על־ידי הצדקה הוא "זוכח את יצרו", הופך את חשכת הנפש הבהמית לאור ולקדושה, ומגיע לדבקות עם הקב"ה.

בלי חשבונות

נוסף על כך יש בצדקה מעלה מיוחדת מבחינת זיכוך חומריות העולם. חלק חשוב מחייו של אדם מופנה לעבודה ולהשגת פרנסה. העיסוק בהשגת פרנסה מקיף את כל תחומי החיים והעולם. כשהיודי מפריש מממונו לצדקה, בכך הוא מגלה כי כל עיסוקו בפרנסה נעשה מתוך כוונה לעבוד את ה', ועל־ידי כך כל עבודתו עולה לקדושה. יוצא אפוא שהצדקה מרימה ומזככת את כל חלקי העולם, שמתוכם הושג הכסף שהופנה לצדקה.

המישור השלישי, שבו אנו רואים את מעלת הצדקה, הוא בשפע האלוקי שהיא מורידה לעולם. הקב"ה קבע שכל שפע מלמעלה יבוא בהקדמת פעולה ממשית מצד האדם. כל מצווה מביאה שפע מיוחד, הקשור באופייה ובמהותה של המצווה. בצדקה הדבר פועל ביתר שאת. כשאדם נותן מממונו לצדקה – הוא מעורר שפע אלוקי רב ועצום מלמעלה, וככל שהוא מדקדק פחות במתן הצדקה, מדקדקים עמו פחות מלמעלה, והשפע האלוקי שניתן לו ולעולם בכלל, מדוד ומוגבל פחות.

לכן, בימים האלה, כשאנו מצפים יום־יום לבוא הגאולה, חשוב להרבות ביותר בצדקה, שהיא המביאה את חסד ה' ובזכותה תבוא הגאולה במהרה בימינו.

זמן קצר לאחר בואו לסיביר נדרש הרבי להתייצב במשרדי הק"ג, על־פי הנוהל הקבוע. אלא שהתאריך חל בשבת, ראש־חודש אלול, והרבי סירב כמובן לחלל את השבת ולחתום על הטפסים שהוגשו לו.

"שבת היום", אמר לפקידים המופתעים, "אסור לי לחתום. אשוב בלילה ואחתום".

הקצין הביט בו במשטמה. "ידוע לך שאתה נמצא בסיביר?", שאל בבוז.

"לא אחתום", עמד הרבי על שלו.

הקצין, שמעולם לא נתקל בגולה סרבן כזה, הזעיק את הממונה עליו. הלה בא מלווה בשני כלבים אימנתיים, שעצם נוכחותם הטילה אימה.

"היום שבת־קודש אצלנו, ולכן לא אחתום", הסביר הרבי בשלווה.

הממונה רתח מזעם. "כאן, בסיביר, לא מתחכמים. מי שמתחכם – בן מוות הוא!", איים על הרבי.

שריר לא זע בפניו של הרבי. השלווה שהייתה נסוכה עליהן עד עתה לא התפוגגה. הוא פתח את כפתורי מעילו, ובעיניים בוערות כלפידיים אמר לקצין:

"נהג, אתה יכול לירות בי כאן! לא אחתום בשבת!".

שפתיו של הקצין הרוסי רטטו מכעס. הוא שלף את אקדחו, דרך אותו וכיוון אותו לעבר הרבי, שלא נע ולא זע.

הקצין משך בהדק. הוא ירה פעם, פעמיים ושלוש.

הרבי נותר על עומדו. זעקות כאב בקעו דווקא מפיו של שוטר שעמד לא־הרחק מהרבי, ובדרך מסתורית ניתז הקליע לעברו.

היד האוחזת באקדה החלה לרעד. הקצין שמט את אקדחו ופניו החווירו והסמיקו חליפות. רעד הופיע בזווית פיו. לפתע פרץ בבכי, ובקול מקוטע ומרוסק לחש: "רבי קדוש... אנא סלח לי... גם אני... יהודי!".

הוא נפל לרגלי הצדיק ובדמעות התחנן לפני הרבי, שזה עתה ניסה לחסלו, כי יסלח לו על מעשיו. "אעשה כל שתבקש", געה בבכי. "אם תרצה – אדאג לך למניין תפילה ולספר תורה בתפילות הימים הנוראים".

"אבקשך לדאוג לי לשופר", השיב הרבי בשקט, כאילו לא אירעה התרחשות נוראה לפני רגעים אחדים.

איש לא ידע מהיכן השיג זאת, אך לקראת ראש השנה סיפק הקצין לרבי שופר כשר למהדרין.

(על־פי הספר 'לעבדך באמת')

גיטרה מאובקת אחרי שלושים שנה

עם דרכו החדשה. "בשבילי זה היה - או זה או זה. שני הדברים לא יכלו להתקיים יחד", הוא מסביר. המוזיקאי הצעיר נטש את המוזיקה והחל ללמוד, בהיעזרו בשלוחי חב"ד בפריז. "הסברתי לחברים שיהודי לא בא לעולם הזה כדי ליהנות, אלא לעבוד את בורא העולם".

מנגינה בלילה

הוא זכה להקים בית נאמן בישראל ולגדל משפחה חסידית למופת. לאחר שנים עלה לירושלים עם משפחתו וחילק את זמנו בין ישראל לארץ הולדתו. מלבד בני משפחתו הקרובים, איש מחבריו ומבני קהילתו לא הכיר את עברו המוזיקלי המפואר. סיטבון העדיף להשאיר הכול מאחוריו. אלא שלפני כמה חודשים חלה תפנית מפתיעה בחייו. זה קרה בשעת לילה, לאחר שעלה על יצועו. "התחלתי לפזם לעצמי מנגינה שקטה", הוא מספר, "חשבתי שאירדם, אבל המנגינה פשוט לא הניחה לי".

לנצל כישרון

בימים שלאחר מכן ניסה סיטבון לחפש מילים מתאימות למנגינה שלא הרפתה ממנו. "ניסיתי לחפש שוב ושוב, ולא הצלחתי. לילה אחד קפצה לי פתאום התפילה 'אדון עולם', והבנתי שאלה המילים שאני מחפש. המילים ממש התאימו

לאלפי צרפתים השם ז'ילברט (אהרון) סיטבון נושא עמו ריח של נוסטלגיה. סיטבון, כיום בן 65, היה כוכב עולה לפני שלושים שנה. הוא מכר יותר מחצי מיליון תקליטים. אלפים מילאו את האולמות שבהם הופיע בצרפת ומוחוץ לה.

ופתאום הזמר האהוב, שריגש רבים, נעלם מהנוף הציבורי. החברים, שביקשו תשובות, נתקלו בסיטבון חדש. בתחילה עוד ניסו לשכנעו, להפציר בו, אבל הוא היה נחוש והחלטי - הוא נטש את המוזיקה ושקע בעולמה של תורה.

תפילין ברחוב פריזאי

זה קרה ביום שישי אחד. סיטבון חלף באחד מרחובות פריז, וחסיד חב"ד ניגש אליו. "אתה יהודי?", שאל. סיטבון השיב בחיוב, והחסיד הציע לו להניח תפילין. סיטבון נענה, הפשיל את שרוולו, הניח, בירך וקרא שמע ישראל. "בעודי מניח, נזכרתי בפעם הראשונה - ולמעשה גם האחרונה עד אז - שהנחתי תפילין. זה היה כמובן בבר-המצווה שלי", מספר סיטבון.

"אחרי שנפרדתי מאותו חסיד התחילו להציע אותי המחשבות. היו לי הרבה תהיות, והגעתי למסקנה שאני לא הולך בדרך הנכונה ושהגיע הזמן לברר יותר מי אני בעצם. נכנסתי ל'בית ליובאוויטש' בפריז וקניתי ספרי יהדות".

סיטבון חש שהקריירה המוזיקלית אינה מתיישבת

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

תפילה בשנה מעוברת

שאלה: האם תפילת מוסף של ראש־חודש שונה בשנה מעוברת מבשנה רגילה?

תשובה: בהרבה נוסחאות (החל מסידור רב עמרם גאון) מוסיפים בברכה האמצעית של ראש־חודש, בשבת ובחול: "[למחילת חטא ולסליחת עוון] ולכפרת פשע".

בספר אליה רבא הביא טעם לזה, שיש בברכה זו "ב לשונות" ("לטובה ולברכה" וכו'), כנגד "ב החודשים. לכן אומרים 'לכפרת פשע', כנגד חודש העיבור. אבל לפי זה הוא מעיר שהיה ראוי לומר זאת בכל חודשי השנה המעוברת.

לעומת זה, רבים מהפוסקים האחרונים תומכים במנהג הרווח לומר זאת רק עד (וכולל) חודש העיבור, וכן כתב בילקוט יוסף. כך כתוב

"אבא, אמא, ספרו לי סיפור"

כרך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

שיר של קבלת עול. אהרון סיטבון

למנגינה. ניגשתי למחסן והוצאתי את הגיטרה המאובקת", הוא מתאר.

באותו לילה מצא סיטבון את עצמו יושב ומנגן בלי הפסקה. למחרת בבוקר סיפר על כך לבנו, דוד, זמר בעצמו. דוד הציע לו כי יבצע את השיר בעצמו. "החלטתי להיענות", הוא מספר. "הפיוט 'אדון עולם' הוא פיוט של קבלת עול מלכות הבורא, שהוא אחד ויחיד, הוא העוזר והוא המושיע. אמרתי לעצמי: אם באמצעות השיר יהודי אחד ימצא את הקשר אל בוראו, והיה זה שכרי. היום אני בהחלט מבין שאם הקב"ה נותן לך כישרון, אתה צריך לנצל אותו לקדושה. הכול בידי שמים".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

בסידורים רבים. יש שהביאו דעה שאומרים זאת (רק) כדי שיזכרו שהשנה מעוברת, ולכן אין מזכירים זאת אחרי ראש־חודש אדר.ב.

הטעם לכך הוא ששנה מעוברת באה "להשלים את החסר" (בין שנת החמה לשנת חודשי הלבנה). לכן נאמר בספרי קבלה וחסידות, ששנה זו צריכה יותר בקשת רחמים והשתדלות מצידנו.

אולם אדמו"ר הזקן השמיט זאת לגמרי מסידורו, והרבי מליובאוויטש מסביר שיש לראות ולגלות רק את העניין הטוב שבחודש העיבור וששנת העיבור.

מקורות: סידור יעב"ץ (אשכול) ח"א עמ' תתקט"ה. א"ר, פרמ"ג וערוה"ש סי' תכג. לקוטי מהרי"ח ח"ב צד.ב. ילקוט יוסף (תשס"ד) תפלה ח"ב, בשינויי נוסחאות אות סו. 'אוצר מנהגי חב"ד' חודש אדר (הוצאת 'היכל מנחם' עם 'שערי מגילה') עמ' רלד.

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

